

Publicerad 2017-08-29 20:13 av TrollTörnTrappan

självbiografiska skisser mixade med fiktiva inslag

HöstTerminen 1993 (Första Triangeln)

tisdag 17 augusti

Jag går omkring bland dessa berg, ensam. Mellan björkarna ser jag myror krypa från ena skuggan till nästa. Grunnar på romanen igen, som om jag skulle orka göra en hel sådan. Åtminstone skaffat ny anteckningsbok; blev en blålila med orange rygg och orangea hörn. Redan rivit ut första sidan igår. Början måste bli min sannaste någonsin - sedan får det hålla bäst det vill. Nedanför sträcker motionscentralen ut sig, men jag joggar ju inte nuförtiden - sätter mig och skriver härute. Eller målar ihop några fält med pastellkritorna... liknar alltid ansiktens munnar och ögon, hur abstrakt jag än försöker. Det ser knappast ut som min kompis Ulriks märkliga musik. Känns tryggt att verkliga liv gör sig påminda, genom befriande gamla lager, som tränger undan tomheten nu. Plockar av mig freestyle-lurarna och tar några björnbär. Är fortfarande sjutton år, nästan hela hösten framigenom, medan Evelina har fyllt arton redan i försomras. Jag klättrar upp till solen, vidare hemåt längs grusvägen, korsar asfaltsgårdarna och rakt in i lägenheten. Lillasyster sitter vid videon med en glasspinne och nektarinkärna på träbordet. Vi väntar en mysig stund på att mamma ska hinna hem från affären. Pappa kommer med något flygplan ikväll, efter rejält jobb. När jag gått in i mitt rum och lagt boken på sängens ljusbruna överkast, passar en mörk spindel på att kravla tillbaks över tröskeln längs ögonvrån.

onsdag 18 augusti

Alldeles snart skall gymnasiets sista år starta. Tredje ringen tycks som en avgrund, trots att jag överlevt de bägge föregående utan att ens öppna somliga böcker. Hösten känns som ett helt liv, outhärdligt ovisst, ändå enkelspårigt, men onekligen spännande. Hur skola klassen uppleva Andreas nu? Kommer de ens ihåg hans existens? Självt minns jag Evelina stjärnklart. Har inte kunna låta bli att drömma om henne halva sommarlovet, lika intensivt som varenda vinterdag. Emellanåt tänker jag ju på de andra också, någon särskild för varje timma. Ofta känns det som om jag är någon av människorna - eller som jag inbillar mig att just han/hon upplever sin värld. Idag har jag hittills känt mig som magister Törnsten, han som vi har i kemi men som tydligen skall ta hand om filosofi nu också. Hur man klarar ett sådant hopp med saturnus i vattumannen återstår att se... visserligen har Törnsten jupiter i vågen som stöd, en gynnsam trigon. Nå, kommer ju behöva ägna mig snarare åt trigonometri än parapsykologi. Som kompromiss vågar jag nog testa mer än treklanger på digitalpianot ikväll?!? [-Vad händer om man drar roten ur ett piano? -Det blir pi.] Då lär jag känna mig som Jeanette Chardier när hon målar akvareller, låta harmonierna rinna ända ned över skulderbladen - fastän den kvinnan blott är ett stycke fransk fantasi. Jag gillar det lite nättare, i samma

andetag lite djupare, likt LeMarc, hur mycket Ulrik än kör med sina symfonier och superbyggen.

torsdag 19 augusti

Tog vanliga vägen genom skogen till skolan. Det gick okej där. Evelina syntes inte alltför nervös att behöva möta min skepnad. Nu är det i och för sig hon som brukar vara lugnare än mig. Dessutom är hon där just för att plugga sinuskurvor och osmos, samt byta intryck med de andra tjejerna. Vi fick faktiskt ett par nya klasskamrater, som studerat i USA ett år och kommit tillbaka. Marcus tyckte det skall bli trevligt med den svenska kursplanen igen, ja, grabben inspirerade mig rentav att känna likaledes - så många lektioner jag uteblev från i våras, är det nästan som om jag hållit hus i fjärran land, längs stigarna mellan hem och skola. Nu hemma igen hos familjen, över älgskaven och potatisgratängen vid Det Stora Blå-filmen, framstår dock gymnasiet som en alltjämt främmande kontinent. Och denna roman håller handlöst på att glida tillbaks i ordinär dagbok. Fick köpa ett nytt skrivbordsunderlägg, vars mönster får hela rummet att kännas annorlunda, men det hjälper trots allt inte till att skapa konst. Knallat upp till Kulturhuset och lånat om Det Peprade Suset : Flytande Fragment och Fixeringar ännu en gång, fastän hellre jag vill försöka komma någonvart med Processen. Bägge skrifterna verkar vara bland de mest mystiska och komplexa man kan tänka sig, något för extra vuxna individer. I varje fall är väl Andreas inte riktigt barn längre...?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TrollTörnTrappan med Poeter.se id #28800 innehar upphovsrätten